

A PÁPA ÉS MEDJUGORJE

A Pápa Rómába hívatta Mostar püspökét, hogy tájékoztassa a medjugorjei eseményekről. Ismerve a püspök ellenállását, azt tanácsolta neki, hogy ne siesse el a végső ítélelhozatal. Egyébként ez Lourdes és Fatima esetében a jelenések lezárulta után több mint tizenkét évet vett igénybe.

1986 októberében a Pápa teljesítette a Szűzanya egyik Medjugorje által közvetített kívánságát: „*A Pápa érezze magát mindenki atyjának, vallási megkülönböztetés nélkül! Szóljon mindenkire, és azt kérem, hogy az emberek imádkozzanak és bőjtöljenek a Békéért!*” Assiben (Olaszországban) a Pápának sikerült összegyűjtenie a nagyobb vallások képviselőit, ott imádkoztak és bőjtöltek a békéért!

A medjugorjei hívek Tomislav Vlasic atya által elküldték a Szűzanya 1983. december 2-án a világnak adott üzenetét.

Egy érseknek, aki nem tudta eldönteni, hogy meg kell-e tiltania saját papjainak, hogy elzarándokoljanak Medjugorjébe, a Pápa így válaszolt: „Attól, hogy odamennek, jobbak lesznek-e, vagy sem?” Az igenlő válaszra a Pápa ezt mondta: „*Engedjétek őket odamenni, hagyjátok őket odamenni!*”.

Egy jugoszláv püspök szólt egyik társának a horvát püspökök *ad limina* látogatásáról. A vacsora alatt valaki kikérte a Pápa véleményét Medjugorjéről: ő azt felelte, hogy ezek nagyon fontos események, amelyeket komolyan kell venni és ennek következményeként a püspökök felelősségére hívta fel a figyelmet, ugyanakkor kifejezte elégedettségét minden pozitív információról, amely eljutott hozzá.

(Az olasz *Eco di Medjugorje* 61. számából)

1993. július 27. – P. Zorza átadja e könyv első kiadásának első példányát a Pápának. A Szentatya a Szűzanya szavaival válaszol: „Imádkozzunk együtt!”

1994. január 21-én a Pápa imádkozni és börtölni hívta az Egyházat, a Bosznia-Hercegovinában dúló háború megállításáért. A paraguayi Asuncion érseke, Philippe Benitez, a találkozó előkészítésekor információkat kért a plébánostól és a helyi püspököktől. Időközben alkalma volt elmenni a Pápához, egy *ad limina* látogatásra; megkérdezte a Szentatyát, hogyan kell Medjugorjéhez viszonyulni. A Pápa azt felelte: „**Mindent engedélyezzenek, ami Medjugorjével kapcsolatos!**”

II. JÁNOS PÁL: „MEDJUGORJÉBEN SOKAN ÁTÉLHETTÉK A TERMÉSZETFELETTI JELENTÉSÉT”

1989. augusztus 1-jén a Pápa olyan orvosoknak beszélt, akik a még meg nem született gyermekek védelmére szentelték életüket. Ezt ő hálásan meg is köszönte nekik. Ezek az orvosok tudományosan vizsgálták a látnokok elragadtatását, és ugyanolyan komolysággal vizsgálják a gyógyulásokat is.

Amikor a társalgásban Medjugorje témáját érintették, a Pápa egy szép dolgot mondott: „*Igen, ma a világ elvesztette a természetfeletti érzékét. Medjugorjében sokan keresték, és megtalálták azt az imában, a börtben és a gyónásban*”. Ezt megjelentették a medjugorjei templom hirdetőjén, 1991 áprilisában.

1991. február 3-án, a *L'homme nouveau* (Az Új Ember) című francia katolikus lap, amelyet Marcel Clément vezet, „A Pápa magánvéleménye Medjugorjéről” című cikkében a következőket közölte:

„A koreai katolikus hetilap, a *Katolikus Újság*, az 1990. november 11-i számában leközölte monsignore Angelo Kim, a Koreai Püspöki Konferencia elnökének a következő írását:

»A legutóbbi római zsinaton, a koreai püspököket meghívták a Pápához vacsorára. Monsignore Kimnek, ezt mondta a Szentatyának:

— Hála Önnek, Lengyelország felszabadult a kommunizmus alól...

A Pápa ezt válaszolta:

— Nem, ez nem az én érdemem, hanem a Szűzanyáé, ahogyan azt Ő maga mondja Fatimában és Medjugorjében...

Később a kwangjui érsek megjegyezte:

— Koreában, Nadju városában van egy síró Szűzanya-szobor...

A Pápa erre azt válaszolta:

— És vannak olyan püspökök, akárcsak Jugoszláviában, akik nem fogadják el, de figyelembe kellene venni a hívásra válaszoló zarándokok magas létszámát, és a sok megterést. Mindez megfelel az *Evangéliumnak*; ezeket az eseményeket nagy komolysággal kellene tanulmányozni.«”

A spliti egyházmegye római zarándoklatán, amelyet Franic érsek vezetett, részt vett a látnok Mirjana is. Az általános meghallgatások ideje alatt a Pápát értesítették otltérőrl, és ő azonnal magához hívatta Mirjanát. A Pápa elbeszélgetett vele. Később Mirjana elmesélte, hogy a Pápa mindvégig nagyon figyelmesen hallgatta és pozitívan nyilatkozott a jelenésekkel kapcsolatban.

FRANE FRANIC ÉRSEK: „SZÁMOMRA A SZŰZANYA MEGJELENIK MEDJUGORJÉBEN”

Húsvét elmúltával beszélgettünk Franic érsek úrral a Medjugorjében történő eseményekről. Utalt a jelenések gyümölcseire abból az időből, amikor még Split püspöke és egyben a Jugoszláv Püspökök Hittani Bizottságának elnöke volt.

— Tudjuk, hogy jelen volt a jelenések egy részén és egy elég világos személyes álláspontja van erről.

— A mi egyházmegyénk szomszédos a mostari egyházmegyével, és nagyon közel vagyunk Medjugorjéhez. Vannak plébániáink, amelyek csak 25-30 kilométerre vannak Medjugorjétől; innen, Splittől csak 130 kilométerre van. Amikor felröppent a hír, hogy a Szűzanya megjelenik ott, a hívek elkezdtek odamenni. Azt mondtam: „Menjünk, nézzük meg ezeket a jelenségeket.” Először a fiatalok utaztak el oda, majd én is elmentem körülnézni.

Főként arra figyeltem fel, mennyit imádkoznak az emberek. A miséző szerzetes Vlastic atya volt, aki egy évig volt börtönben, mert azzal vádolták, hogy ellenforradalmárként babonassággal kelt zavargást. Először én is azt gondoltam, hogy ezt a szerzetesek szervezték meg, hogy egyesítsék a horvátokat az állam ellen, a híveket a marxizmus ellen. De láttam, hogy nagyon jól prédikál, az első és

második olvasmányt a tökéletességig megmagyarázta. Ezt is elmondtam a püspököknek a Püspöki Konferencián. A püspökök bíztak bennem. Engem választottak meg a Bizottság elnökének, és én azt jelentettem, hogy ebben a dologban nincs semmi eretnekség, semmi eltérés az igazhitű és pápai tanításoktól: teljesen hű volt a hagyományokhoz. Ők elégedettek voltak. A szertartásokat az előírásoknak megfelelően végezték, és nem volt bennük semmi különbség vagy ellentmondás. Az emberek jól imádkoztak. Megmaradt azonban az a kérdés, hogy a Szűzanya megjelenik-e, vagy sem; hogy a szerzetesek találtak-e ki mindent, hogy pénzt keressenek, hogy a látnokok a szerzetesek befolyása alatt állanak-e, és vajon a szerzetesek írják-e az üzeneteket. De azonnal láttam, hogy komoly dologról van szó. Számomra az volt fontos, hogy lássam, az evangelizáció és a szentségek kiszolgáltatása rendben folyik-e. Eldöntöttem, nem tiltom meg testvéreimnek, hogy Medjugorjéba menjenek. Efelől nyugodt voltam. Mindannyian kaphatunk ösztönzést Isten Lelkétől, amikor imádkozunk, és én is beszélhetek a hittel kapcsolatos gondolataimról, és meg vagyok győződve, hogy mindez jó és Istentől jön.

Kizártam azt a lehetőséget, hogy a látnokok hazugok lennének, persze nem azonnal, mert nem ismertem őket. Többször is elmentem Medjugorjéba, így megismerkedhettem a szerzetesekkel és a látnokokkal. Láttam, hogy őszinte emberekkel és őszinte és jó szerzetesekkel van dolgom. Ők is készen álltak a szenvedésre: némelyikük börtönbe is került. Amikor először beszéltem velük, láttam, hogy Vicka és Marija egyszerű lányok, hegyi emberek, mint Renzo és Lucia, az olasz „Promessi Sposi” (*A jegyesek*) című könyvben. Azonnal láttam, hogy nem „üzletről” van szó, és nem is hazugságokról. De akkor miről? Nekik is voltak sugallataik, csak erősebbek? Továbbá, hogy azt írják-e le, amit gondolnak, vagy amit igazán látnak? 1983 januárjáig határozatlan maradtam. Egy évig nem döntöttem. Én is ellenőriztem a dolgokat, mert olyan vagyok, mint egy ezredes... A többi püspök félt; félték elmenni és magánvéleményt megfogalmazni.

1982-ben háromszor vagy négyszer voltam, 1983-ban egyszer. Jelen voltam az eksztatikus imádkozásnál. Aztán misztikával foglalkozó könyveket néztem át: sok fokozata van a belső inspirációnak. Ki kell hámozni az Isten akarata által sugallt értelmet, ami a közvetítő személye miatt szükséges.

Később elhittem, hogy tényleg látnak valamit. A látomás egyike a misztika legalacsonyabb fokozatainak – a legegyszerűbb szintje. Először a medjugorjei látnokok nagyon egyszerű jelenést láttak – primitívet, ahol a látomás könnyen keveredik a belső sugallatokkal. A látott és hallott dolgok keverednek; ezek nem olyan mélyek és természetfeletti, mint azok, amikor az ember minden kapcsolatot elveszít a környezetével – amikor az ember teljesen átadja magát az ima által.

Majd azt mondtam, hogy meg kell vizsgálni minden egyes üzenetet, figyelembe véve, hogy van összeállítva, hány olyan alkotóeleme van, amely emberi gondolat lehet, és hány olyan, amelyet tényleg a Szűzanya közölt. Ez nem olyan egyszerű. Isten az üzenet közvetítőjének a személyiségétől függően továbbítja üzeneteit, amelyekből ki kell hámozni az Ő akarata által sugallt elemeket.

Itt a Szűzanya szól a látnokokhoz, fiúkhoz és lányokhoz, és alkalmazkodik az ő nyelvvezetükhöz és szellemi képességeikhez. Egyrészt a Szűzanya alkalmazkodik, másrészt a látnokok is tesznek hozzá saját gondolataikból. El kell választani a pelyvát a búzától, és ha marad 10% búza, akkor az már figyelemreméltó eredmény. Lehetnek különböző vélemény-

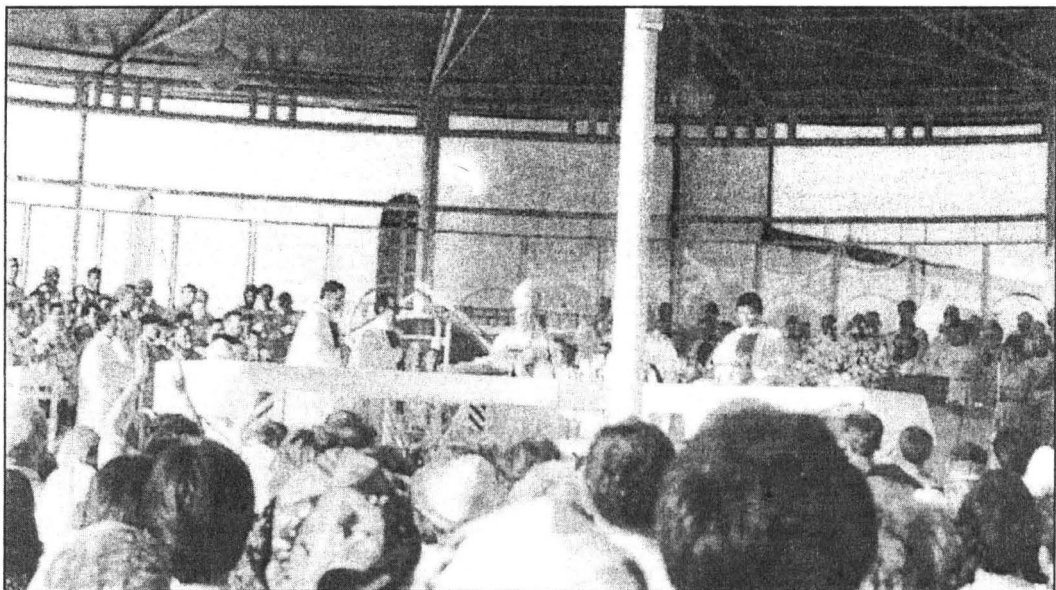
nyek erről. Vicka azt mondta: „Atyám, bárcsak tudnám miről beszél, de én csak azt mondhatom, amit látok és érzek”. Ez rendben van. Az Egyháznak kell megmagyaráznia; ugyanúgy, ahogy a látnokok írása is az Egyház kezében van. Az Egyház kezéből kapjuk azokat.

Az üzenetekkel kapcsolatban, meg vagyok róla győződve, miután beszéltem velük és láttam őszinteségüket, hogy a látnokok emberi lények maradtak, a hibáikkal, és amit ők kapnak, olyan, mint egy segítség a hitéletükhöz, mert nem a saját környezetében látják a Szűzanyát. A Szűzanyát tényleg lehet látni, olyat, mint aki Isten lényegének részese, és ők látják Őt térben és időben, és meg is érintik Őt. Hogyan érinthetik meg az Ő átlényegült testét? Ugyanúgy, ahogy az apostolok megérintették a mi Urunkat. Ezek a jelenések csak segítő kéz, a Szűzanya egyik meghívása arra, hogy hitben éljük az *Evangéliumot* és higgyünk az Egyházban, Istenben, amíg szemtől szembe nem látjuk majd Őt. Egy kis idő után láttam, hogy a látnokok tényleg fejlődnek a lelkiekben. Amikor Laurentint láttam, a teológust, aki kenyéren és vízen böjtölt minden pénteken, azt mondtam: „Ez számomra csoda”, látni egy teológust, aki a Szűzanya üzenetei szerint él. Később, látván a sok megterést, a csodát, amely Basile asszonnyal, egy olasz hölggyel történt, és a sok dokumentumot, amelyeket a milánói orvosok küldtek el

nekem, kialakítottam a magánvéleményemet, és ki mertem azt nyilvánosan is fejezni. 1988. október 16-án szenteltem fel az utódomat. Visszavonultam, így már szabadon beszélhetek, ez az én magánvéleményem marad, mert alávetem magam az Egyház döntésének. Nem szabad fanatikussá válnunk vagy vitáznunk, és nem szabad megdorgálni azokat, akik nem akarnak Medjugorjéba menni. A zarándokok azt kérdezik: „Mit kell tennünk? Amikor visszatérünk, megdorgálnak minket.” El kell viselnünk a Szűzanyáért. Városunk papjainak a legtöbbje nem volt még soha Medjugorjében, és mégis kinevetnek engem: „Ő, ez a püspök már csak ilyen maradi!”

Először Mirjanával találkoztam, aki, mint mondta, Tíz Titkot kapott. Sokat imádkozott, hogy a Hetedik Titok be ne teljesedjék. „Nem szűnt meg, de egy kicsit enyhült.” Később a Szűzanya megmutatta neki a következő két Titkot, amely mindenképp be fog következni.

Ezek a magyarázatok, amelyeket azért kapott, hogy elmondja nekünk, és ezt az Egyház így magyarázza: ezek a nagy büntetések, a *Jelenések Könyvének* stílusában; apokaliptikus stílus, éppen ezért az *Apokalipszishez* viszonyítva kell őket megmagyarázni. A gyakorlati életre vonatkozó üzenetek a békéről, az imáról és a bűnről szólnak. De az apokaliptikus üzeneteket úgy kell megmagyarázni, mint a *Jelenések Könyvét*, ahol az áll, hogy ezek az

Franic érsek a medjugorjei zarándokkal

utolsó idők, az új idők. Most a magánjele-
nések üzenetei vannak megvalósulóban. Be-
széltem Marijával is, és a tény, hogy a Szűz-
anya azt mondja, hogy ezek az Ő utolsó üze-
netei, magyarázatra szorul: relatív módon le-
hetnek az utolsó üzenetei, nem pedig abszolút
értelemben. A megígért büntetések nem a-
zért vannak, hogy kíváncsivá tegyenek min-
ket, hanem azért, hogy javítsanak rajtunk,
hogy megtérjünk; mindig feltételesek. A látno-
kok nem értik őket jól, mert nem tanultak
teológiát, és úgy mondják az üzeneteket, a-
hogy hallják őket. Ezek az üzenetek nem
tesznek hozzá semmit a *Jelenések Könyvéhez*.
Látjuk, hogy az apokaliptikus jelek ma már
nyilvánvalóak, nagy a hitehagyás az Egyház-
ban, vannak eretnekségek is, amelyeket nagy
teológusok tanítanak. VI. Pál pápa mondta:
„Az ördög füstje magára az Egyházra is rá-
szállt”. Az Egyház megosztott; vannak eret-
nekségek, hitehagyások – és a háborúk, mind
Krisztus jövetelének apokaliptikus jelei. De az
Egyház és a világ büntetései folytatódnak.
Éppen ezért mondom: „Ti, látnokok, nem
tesztek hozzá a *Szentíráshoz*. A hit és Isten
szava által, amely nyilvánosan ki van hirdetve,
rájöhetünk, hogy ez így igaz”. Éppen ezért a
Szűzanya büntetésekre vonatkozó üzenetei
nem haszontalanok. Nem feleslegesek! Ez a
mi Anyánk hívása, aki nagyon szomorú a
jövőnk miatt: az egyénként és az egész Egy-
házra vonatkozóan is. Éppen ezért nagyra
értékelem ezeket a felhívásokat. Mégis, szük-
séges alávetni őket az Egyház magyarázatá-
nak és értelmezésének. Megkérdeztem Vic-
kát: „Ki az Egyház?” Szerinte a szerzetesek
azok. Nem! A mostari püspök az, aki a Pápa és
a Hittani Kongregáció alárendeltje; a ti püspö-
kötök már kifejezte az üzeneteitekhez való
negatív hozzáállását. Azt mondja, hogy ez az
ördög munkája, mint ahogy a farizeusoknak
Krisztus sátáni próféta volt. A püspökötök így
gondol rátok. De amióta a Pápa nem fogadta el
ezt az ítéletet, ugyanúgy, ahogy az enyém
sincs elfogadva, magánemberként beszélhe-
tünk róla. Er annyit az én véleményem, mint a
ti püspökötöké... az Egyház ítélete a Püspöki
Bizottságon keresztül fog eljutni hozzánk. Az
Egyházban szabadság van, mindenki azt a
véleményt követheti, amelyiket akarja, és így
ebben a helyzetben találjuk magunkat, ebben
a véleményszabadságban. Mégis, senki sem
szabad hogy úgy fejezze ki a véleményét,
mintha az általános lenne. Meg kell várnunk

az Egyház döntését, mivel az alaposan meg-
vizsgál mindent, megvannak erre a megfelelő
bizottságai. Alávetjük magunkat neki. Azt kér-
dik tőlem: „Mit fog tenni, ha az Egyház nega-
tív ítéletet hoz?” Rendben van, csendben mara-
dok, alávetem magam neki; noha én biztos
vagyok a véleményem helyességében, és nem
tudom jószántamból megváltoztatni azt.

Most, hogy a JPK-nak új bizottsága van,
már nem járok a gyűlésekre, de tudatták
velem, hogy még semmiben sem döntöttek.

Októberben csak az orvosi kamara ho-
zott döntést és adta ki jelentését. Négy orvos,
egyikük splíti, mind azt mondta, hogy a gyer-
mekek normálisak. Ezek a látnokok értelmi
kéességeik teljes birtokában vannak. Ez már
egy előrelépés. Igen, ott béke és imádságos
légkör van. Találkoztam Macerata püspöké-
vel, monsignore Carbonival. Azt mondta ne-
kem: „Amikor a fatimai, lourdes-i, medjugorjei
szentélyekbe megyek, és gyóntatni kezdek, a
gyónásokból meg tudom ítélni a szentély lelki
szintjét. És Medjugorje felülmúlja valameny-
nyit!”